

Copilăria

Copilăria e veșmânt de fericire,
Un zâmbet curat, o lume-n iubire.
Un tărâm unde liber te poți avânta,
Ca pasărea-n cer, ca vântul pe ea.

E vârsta luminii, lipsită de griji,
Fără poveri, fără lacrimi și frici.
Ca o regină dintr-un basm fermecat,
Ce doar pe copii i-a lăsat să-i fie palat.

Gândurile-s flori împletite-n cununi,
Ce-n joc și-n vis spre cer se repun.
Te poartă spre locuri de basm strălucite,
Cu Feți-Frumoși și povești împlinite.

Nu-i lume mai blândă, mai pură ca ea,
Din care vers după vers s-ar crea.
Dar spune-mi, copilărie, de ce te grăbești?
De ce ne iubești, dar apoi ne părăsești?

O noapte de toamnă

Noaptea coboară în sat, în tăcere,
Acoperind totul cu umbrele-i grele.
Vântul răzbate și-n șoaptă vestește
O lume pustie, ce singură zace.

În depărtare, pădurea veghează,
Neagră și tristă, ca dorul ce-apasă.
Fără de frunze, goală și rece,
Își pierde tăcută menirea și trece.

Luna domnește pe cer, luminoasă,
Îmbrățișând noaptea în vraja ei joasă.
Stelele-n jurul ei tremură blând,
Ca perle ce-n dans se așază, plutind.

Dar ce-i acea rază ce-n noapte străluce?
E Luceafărul mândru, ce visul aduce!
Un nor îl cuprinde, lăsând în lumină
Un tainic sărut de „Noapte bună!”

Găinile credule

Astăzi vă voi povesti
Un necaz și voi veți ști
Ca noi, găinile, să nu procedați
Tentației să nu cedați
Într-o zi, un uliu de coteț legat,
Frumos cu noi s-a comportat
La început tare ne-a speriat
Dar încetul cu încetul ne-am calmat,
El ne-a mulțumit pentru vizita ce i-am făcut
Comportamentul său nu ne-a displăcut.
Ne-a cerut chiar iertare
Căci vizita nu ne-o putea întoarce după buna lui putere.
Ne-a făgăduit că de îl vom elibera
Scutul nostru protector se putea considera.
Noi, fără îndoială, l-am crezut
Sforile le-am desfăcut
Nu vă mint, nu a fost ușor,
Căci sfoara era strânsă binișor.
Cu ghearele și cu ciocurile l-am desfăcut
Și s-a întâmplat ceva de necrezut,
Uliul și-a luat zborul
Dar apoi s-a năpustit asupra noastră
Și a început să ne jertfească
Una câte una, fără încetare
Ne-a omorât fără să fi avut vreo scăpare
O surată chiar l-a întrebat:
-Cu promisiunea făcută, ce s-a întâmplat?
El a răspuns că superior nouă acum se vedea,
În timp ce asupra noastră se năpustea.
Eu am fost singura care a scăpat
Deoarece uliul nu m-a văzut
Când în coteț m-am băgat.

Dar vă dau un sfat:
În gura lumii de veți crede
Ghinionul asupra voastră va purcede
Gura lumii e piază-rea
Binele în veci n-o să vi-l vrea.

Părintele Trandafir

Într-un sat de la poalele munților Retezat
O comunitate de oameni buni adunați
Stă un preot, popa Trandafir,
O persoană prețioasă, ca o piatră de safir,
Sătenii vin mereu să-i ceară sfatul,
Iar el le dă, la unul și la altul.
Oamenii de bine îl vorbesc mereu,
Căci este omul lui Dumnezeu.

Însă într-o zi în fața bisericii popa a găsit,
Un cățel înfometat, la o lăbuță rănit,
El l-a îngrijit și l-a ajutat,
Dar ziua următoare, de ce credeți că a dat?
De un grup de animale felurite,
Gata să fie îngrijite,
Preotul și pe ele le-a ajutat,
Dar mai multe în fața bisericii s-au adunat.

Oamenii, fiind revoltați
Nu-l mai cheamă pe preot, pentru a fi ajutați.
Nici biserica nu o mai frecventau,
Acum pe preot îl disprețuiau.
Până când un om, un portofel a pierdut,
Unul din câini a știut ce este de făcut,
Portofelul preotului l-a dat,
Care apoi proprietarului l-a returnat.
Atunci a înțeles întreg satul,
Că animalele trebuiau ajutate și unul după altul,
Au pus fonduri pentru un adăpost,
Unde animalele își au acum un rost.
Preotul a primit Premiul Nobel pentru Pace,
Și cu banii primiți a ajutat familiile sărace.

De aici învățăm că să faci bine este un lucru atât de ușor,
Dar oamenii, totuși de ce fac rău și binele nu-l prea vor?

Șiretenia uliului

Sunt un vultul cam șiret,
Dar acest lucru nu-l regret
Totuși am fost capturat
De-un băiat și-apoi legat.
Lângă un coteț am pățimit,
Bine nu am fost primit.
Libertatea mi-am pierdut,
Aoleu, cât am decăzut!
Deodată niște găini am zărit
Și un plan pe loc mi-a venit,
Prima dată, s-au înfiorat,
Dar apoi s-au mai calmat.
Le-am vorbit cu dulceață-n glas
Iar ele nu s-au mai retras
Le-am spus că vizita să le-o-ntorc nu oi putea
Până liber din nou nu m-oi vedea
Le-ma făgăduit că dacă m-or ajuta
Vulpea nu le va mai „executa”
Ele vor trăi ca-n puf,
Vulpea nu le va mai face pământuf
Credule se înduplecară,
Peste o zi, mă și dezlegară
Iar eu, una câte una le-am jertfit
Cu adevărat le-am (ne)norocit
Ele n-au mai apucat să mă întrebe ce s-a întâmplat
Eu clar eram superior lor cu adevărat
De la început nu ar fi trebuit să creadă
În povestea mea să nu se încreadă
Dacă totuși s-au lăsat înduplecate
De mine, ele au fost mâncate.